

Sygn. akt II CSK 76/18

POSTANOWIENIE

Dnia 14 czerwca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa E. K.
przeciwko R. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 14 czerwca 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powód wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność, mającą wynikać z naruszenia art. 415 k.c. oraz art. 443 k.c. w związku z nierozważaniem relacji, w jakiej te przepisy posiadają względem siebie. Powód argumentował, że Sądy *meriti* ustaliły, iż pozwany składował na jego nieruchomości gruz i inne materiały budowlane, co jest równoznaczne z wyrządzeniem powodowi szkody. Wobec braku dokładnych danych o jej wysokości Sądy powinny zmiarkować wysokość odszkodowania.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z 24 stycznia 2011 r., IV CSK 485/10, nieopubl. oraz z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego wyroku nie pozwala stwierdzić, żeby spełniona została przesłanka, na którą powołuje się powód, zwłaszcza, że sformułowane przez niego zarzuty nie uwzględniają ustaleń przyjętych przez Sąd Okręgowy za podstawę rozstrzygnięcia, podczas gdy Sąd Najwyższy przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej byłby nimi związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Sądy *meriti* rzeczywiście ustaliły, że pozwany składał na nieruchomości powoda torf, gruz i inne materiały budowlane, ale czynił to w okresie, gdy do takich działań upoważniały go postanowienia zawartej

z powodem umowy o roboty budowlane. Składowanie powyższych materiałów nie było - w świetle poczynionych ustaleń - czynem niezgodnym z prawem, gdyż pozostawało w zgodzie z akceptowaną przez powoda technologią konieczną do zastosowania w celu osiągnięcia umówionego przez strony rezultatu. Po zakończeniu stosunku umownego w związku z oświadczeniem powoda o odstąpieniu od umowy pozwany nie zwoził na nieruchomość powoda gruzu ani innego zalegającego tam teraz materiału; czyniły to osoby trzecie. Na nieruchomości powoda pozostał przede wszystkim zdjęty z niej torf, który jest własnością powoda oraz - w nieustalonej ilości - nawieziony przez pozwanego budulec - gruz, który nie został w całości wbudowany w drogę przed zakończeniem stosunku umownego, ale został złożony na tej nieruchomości w związku z wykonywaniem umowy i w celu osiągnięcia celu uzgodnionego przez strony. Po rozwiązaniu umowy łączącej strony na nieruchomość powoda osoby trzecie zwoziły gruz i śmieci, a skutkami ich działań nie można obciążać pozwanego. Nie sposób miarkować odszkodowania w warunkach, gdy powód nie wykazał, jakim zachowaniem pozwanego wyrządzona została mu szkoda i w jakich graniach ma być ona przypisana pozwanemu. W wyroku z 2 października 2015 r., II CSK 662/14, Sąd Najwyższy wyjaśnił, że art. 322 k.p.c. znajduje zastosowanie wtedy, gdy nie ma wątpliwości, że powodowi została wyrządzona szkoda, a ustalenie wysokości żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione. Jednakże zarówno z wykładni językowej tego przepisu, jak i jego wykładni systemowej wynika, że strona, zgodnie z obciążającym ją ciężarem dowodu, powinna przedstawiać dowody także na wykazanie wysokości szkody lub wyjaśnić przyczyny braku takiej możliwości. Ma obowiązek wyczerpania wszystkich dopuszczalnych środków dowodowych i wykazania, że ścisłe udowodnienie żądania jest niemożliwe lub nader utrudnione.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 5 i § 8 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. poz. 1804), orzeczono jak w postanowieniu.